

26.6.92 (1.6.92)

הכנסת המסודרת. שקריאל

מסעוֹתֵי עִם צִיָּאָרְלִי / אלו / עֵץ

מה למדה לאה שקריאל על ארצה.

המחיר של מוצע עשוי להיות: הקורות כלֵי עִינֵיִים

פוות משעיה לפני שנודעו תוצאות המדגם של הטליוויזיה, שוחחתי עם לאה שקריאל. ישבנו אצלי בבית, שתינו מיץ, והסכמנו שאני שעו פחות מוצלות לראיון עם פוליטיקאי. היא אמרה שגם היא וגם צ'ארלי ייכנסו לכנסת, ואני לא האמנתי לה שהיא באמת משוכנעת בה. למחרת, בסלפון בביהמ"ש שבירושם, אמרה שקריאל שאולי לא האמינה שיעברו, אבל 30 אלק קולות, מינימום 20 אלק, חשבה שיסבלו. הם קיבלו קצת יותר מ-3,000.

הולטנו שאין טעם לדבר על מה שרווינו: בעוד 45 יקות נרע, הצעתי שחגרי לי מה למדה בשבועות האחרונים. היא אישה סימפטית עם סוררים בנחמתי. הכל שרוא במקום ה-15 וכוונה עליה קמפיין – אבל היא חיי לא רצונה לרוץ עם מוצע ורשימת המועמדים של מוצע היתה מאובלסת בצפיפות.

שקריאל אמרה שיהיה עוד לא יודעת היטב מה למדה. היא אפילו אלה מחשבת. אם יהיה לה כוח – אולי תגביש אותו לכלל משנה פוליטית סודרת. והרעיון הוא שהגיע הזמן לגסס מוריס את קווי התחום בין השבאל והימין, במשך המרוץ המשותף שלה עם צ'ארלי ביטור פגשה אנשים שאינם מגוררים את עצמם במישור היונים הנגזים המקובלים במערכת הפוליטית הישראלית. כי אם במגשים של פגזקה נוראה, בניגוד לצ'ארלי ביטור, היא אינה שייכת להם. היא לא ניסתה להעמיד פנים שהיא שייכת, אם הנבתי אותה נכון – היא הזמירה ביניהם קצת כמו אותה "סוסיאלית", כיסלאת שבת"י של קישונו בסוף אנשים עוד נחמנו אותה על מצבם.

האנשים שמגשה חוש שהמערכת הפוליטית כולה הפקידה אותם, גם הליכוד, גם העבודה, שקריאל חשבה על זה והגיעה למסקנה שאולי אין זה מפתיע. הקשרה בין שתי המפלגות המובילות גדוליה ממה שנדמה. למחרת הבחירות ידעה במובן שלא שיהיה נכון את המפה הפוליטית. בטיפשותו ניסו להאמין לעצמנו, אמרו, הכל היה חובבני, לא מאורגן כראוי. הם ניסו להתבסס קצת סודר, אבל לצ'ארלי, מה לעשות, יש תוב

כרוניקה. היא גם צריכה להפיש לה עכשיו פרנסה. אולי לא ייצע שתמזור לנהל את הכל התרבות בירושם. שקריאל צורקת: מפלגת העבודה לא היתה מנוצחת לולא הקפידה להדגיש את הדימוי כגנה לבין הליכוד. על כן יש משהו מטעה מאוד במונח "מותר", צחקו רבין לא ניצח מפני שאנשים חשבו שהוא יגשים את מצע מוצע הוא נבחר מפני שאנשים חשבו שהוא ליכוד אמיתי. נסו, בלי לבלור, הישראליים להקים מדינה גת השליטה, אך הם לא נחמו לרביץ מדיניות להקים מדינה פלוגתנית, אף "ישמחו אפילו". לצפמחתי ויקטיא את המשך ההתנגדות – רבין ויכל אולי לשבוע את המדיניות של שקריאל את הערבות לקליטת העולים, אך יפקו אגואל לשיעור את השלשתיים להחמק כמה שיהי לו להציע להם.

אילו הייתי פלישטינאי, הייתי זוקת אפילו את האזן טוננורה שהציע שמרי, אבל אם הפלשטינאים ישארו נאמנים להיסטוריה שלהם – יחמיצו גם את הסיכוי הזה, אולי והרול ביותר שהיה לזם מאז 1947, ולא יקבלו את האוטונומיה שמציע להם רבין.

כל זה צריך להקשות על מוצע. באוזנית האזוניה שפשתה במפלגה כשנודעו התוצאות הציע ראשה לרביץ להקים את המשלה מדי, עוד כמותו ערב, ומ אז, אמרו, כמו היה רבין סוכר חשאי שגם, אנשי מדי, שלחו אל הוזה כרי להביא את התוצאות המשותף. אבל האנשים שהתביעו בעד מוצע לא ישו זאת כרי לזקת את רבין. יש משהו שזוהי לכ במחשבה שיוסי שרדי יהיה כמי החינוך, אבל אני מנחש שלא זה היה השיקול העיקרי שביא אנשים להתביע מוצע. השיקול העיקרי היה הרצון להיפטר מהרעיוש בשטחים.

שר הביטחון לשעבר, רבין, נושא בחלק ניכר מהאשמה למה שקורה היום בשטחים, אך כראש המשטרה לה יש לו גם אפשרות לגלום כמה מהמגעים היותר גרועות בכוחות הארץ. כראש הממשלה הוא יכול למצו צריכה לשקול בוחזרות רבה אם להצטרף למצב מוצע צריכה להיחזק בשטחים.

שלת רבין, זה לא צריך להיות מובן מאליו. זה גם לא צריך להיות תלוי ב"משור והלדך השילום". קשה להאמין שרביץ יביא מלום, המניעה בממשלתו צריכה להיות תלויה קורה כל בנכונותו של רבין להצטרף את התועלת לזכות בתושבי השטחים.

רבין צריך לדעת שלמצב יש מחיר, מוצע צריכה לשאול את עצמה אם תזיכר לייצג את הנוחה כשהיא יושבת בתור ממשלת רבין, או כשהיא תומכת בו על מוצע יאל להימנעם להימנעוהו צווינו משרתל המסורת

